

Svajonų
ROMANAI

SJK
SICILIJOS KOREČIAI
SJK
4

KATE HEWITT

Paveldėta gėda

Kuo galingesnė šeima... tuo tamsesnės jos paslaptys

Knygaitė.lt

Kate Hewitt

PAVELDĒTA GĒDA

Ketvirtasis serijos
„Sicilijos Korečiai“
romanas

Versta iš Kate Hewitt An Inheritance of
Shame, 2013
© Kate Hewitt, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin
Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti
visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2014

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2014

ISBN 978-609-406-741-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

Tai priklauso jam. Viskas jo. Na, beveik, nes rytoj jis susitaręs pasirašyti dokumentus, perduosiančius Korečių viešbučio Palerme nuosavybę iš Korečių įmonių grupės į Tarptautinės Korečio įmonės rankas. Andželas Koretis ironiškai pakreipė lūpas. Iš vieno Korečio kitam. Arba ne.

Jis lėtai žingsniavo viešbučio vestibuliui, stebėdamas, kaip patarnautojai jį išvydę išplečia akis ir dėmesingai pasitempia. Vidutinio amžiaus moteris prie registratūros stalo budriai jį nužvelgė, nusiteikusi, jei prireiks, pulti padėti. Viešbučio darbuotojams jo oficialiai nepristatė, bet Andželas neabejojo – visi jį pažįsta. Jis kone savaitę vaikščiojo į Korečių biurą, tardamasis dėl susitikimų su pagrindiniais akcininkais, kuriems neliko nieko kito, tik atiduoti pagrindinio viešbučio valdymą, atsižvelgiant į tai, kad generalinis direktorius dingo, o Andželui priklausė kontrolinis akcijų paketas.

Galiausiai viskas buvo neįtikėtina paprasta. Leisk Korečiams kurį laiką kapanotis vieniems ir jie patys žlugs. Kitaip tiesiog negali būti.

– Pone? Sinjore... Koreti?

Registratorė pagaliau prie jo priėjo, kaukšėdama marmurinėmis erdvaus vestibulio grindimis. Andželas pastebėjo, kaip ji užsikirto kreipdamasi į jį, nes čia ir visoje Sicilijoje Korečius pažinojo kiekvienas. Tai pati galingiausia ir skandalingiausia šeima pietų Italijoje. Bet jis jai nepriklauso.

Nors ir yra Koretis.

Užliejus pažįstamam beprasmiškam įsiūčiui, jis pajuto, kaip veide atsirado rūškana. Jis vienas Korečių, bet jo niekada nepripažino – ir nepripažins – nors tiesą apie jo kilmę žino visi. Net žmonės kaime, kuriame jis užaugo, nuo pat tada, kai Andželas tebuvo mažas, nieko apie save nesuprantantis berniukas, žinojo, kad jis – Karlo Korečio pavainikis ir dėl to jo gyvenimas virto pragaru.

Jis atsisuko į registratorę, priversdamas lūpų kampučius kilstelėti.

– Taip?

– Ar galiu kuo nors padėti? – paklausė ji. Jos akyse jis išvydo būgštavimą, baimę, kad jis atėjo čia daryti perversmų. Iš dalies Andželas norėjo būtent taip ir pasielgti. Visi čia dirbantieji ištikimi šeimai, kurią jis niekino ir troško sužlugdyti. Kodėl jam jų visų neatleidus ir neįdarbinus saviškių?

– Ne, ačiū, Natalija. – Jis žvilgtelėjo į kuklų si-

dabruotą ženklelį su jos vardu ir į sunerimusį žvilgsnį atsakė blausia šypsena. – Eisiu į savo kambarį.

Šiai nakčiai jis užsisakė numerį viršutiniame aukšte, ketindamas pasimėgauti nakvyne geriausiame, didžiausiam jo priešui priklausančiame viešbučio kambaryje. Kambaryje, kuris, jo žiniomis, kone išskirtinėmis teisėmis rezervuotas Matėjui Korečiui, tačiau, nuo pat neįvykusių Korečio ir Batalijos vestuvių, Matėjus tarsi skradžiai žemę prasmego. Net galėdamas jis nesinaudotų numeriu, o nuo rytdienos ir negalės.

Joks kitas Koretis, išskyrus jį patį, daugiau niekada nė nebandys apsistoti šiame viešbutyje.

– Suprantama, sinjore Koreti.

Šįkart jo pavardę ji ištarė tvirčiau, bet tai buvo tuščia pergalė. Jis visada buvo Koretis, reiškė teisę taip vadintis, nors vyras, tapęs jo tėvu, niekada to nepripažino. Vadindamasis šia pavarde, jis užsidirbo daugiau mėlynių po akimis ir sukruvintų nosių, nei norėjo prisiminti. Pavardė jo, po velnių, jis jos nusipelno.

Jis visko nusipelno.

Paskutinį kartą šaltai nusišypsojęs registratorei, Andželas pasisuko žvilgančių liftų link ir spustelėjo viršutinio aukšto mygtuką. Beveik vidurnaktis,

vestibiulyje tuščia, išskyrus kelis darbuotojus. Gatvės greta vienos triukšmingiausių Palermo aikščių taip pat ištuštėjo – eidamas iš laikino biuro, esančio už kelių kvartalų, Andželas nieko nesutiko.

Kildamas į viršutinį viešbučio aukštą ir regėdamas žibančią miesto ir uosto panoramą, Andželas žinojo esąs pernelyg įsitempęs ir neramus, kad miegotų. Miegoti geriausiu atveju būdavo sunku. Jis dažnai nusnūsdavo vos po dvi tris valandas per naktį ir tai ne visada iš eilės. Likusį laiką dirbdavo arba mankštindavosi – darydavo bet ką, kad tik kūnas ir smegenys judėtų.

Durys atsivėrė tiesiai į numerį, užimantį visą viršutinį aukštą. Andželas žengė vidun ir prisimerkęs nužvelgė prabangą: marmurines grindis, krištolinį sietyną, brangius antikvarinius daiktus ir meno kūrinius. Šviesos buvo prigesintos, pagrindiniame miegamajame jis pastebėjo karališko dydžio lovą, kurios atklota tamsiai mėlyna šilkinė lovatiesė atidengė apačioje esančias prabangias paklodes.

Jis numetė kortelę ant staliuko šone, atlaisvino kaklaraištį ir nusivilko švarką. Pajuto galvos skausmo užuomazgas – tvinksniai smilkiniuose bylojo, kad netrukus prasidės migrena. Migrena ir nemiga – tik dalis kainos, kurią tenka sumokėti

už sunkų darbą ir pasiekimus, o jis mokėdavo noriai. Už tai, kur ir kas šiuo metu yra, jis sumokėtų dar tiek pat. Lydimas sėkmės, galingas, galįs pakenkti išpuikusiems Korečiams.

Jis perėjo numerį, pro kurio langus per visą sieną atsivėrė žibančios miesto šviesos. Svetainės erdvė buvo elegantiška, nors jo skoniui pernelyg nuobodi, su įmantriomis kėdėmis ir staliukais, keliomis kvailai atrodančiomis vazomis. Pirmiausia renovuos visą viešbutį, nusprendė jis, imdamas vynuogę iš šviežių vaisių vazos, pastatytos ant kavos staliuko – dar vieno įmantraus baldo su kraštuose dekoruotais rievėtais paauksuotais lapais. Atnaujins viešbutį, padarys jį šiuolaikišką. Per ilgai čia kliaunamasi nudriskusia Korečių pavarde ir išblukusia elegancija.

Negalėdamas nurimti ir jausdamas tvinksinčią galvą, jis toliau vaikštinėjo po numerį – žinojo neužmigsiąs, tačiau nenorėjo imtis darbo. Juk tai jo pergalės išvakarės. Reikėtų švęsti.

Deja, šiame mieste jis neturėjo su kuo švęsti. Per tuos aštuoniolika metų, kol vadino Siciliją namais, draugų jis nesusirado – tik priešų.

Vieną draugą turėjai.

Mintis, netikėta ir šilta, įsmuko į galvą ir jis liovėsi neramiai žingsniaavęs svetainėje.

Liusija. Jis stengėsi apie ją negalvoti, nes mintys sukeldavo prisiminimus, o prisiminimai versdavo svarstyti. Svajoti. Apgailestauti.

O jis dėl nieko neapgailestaudavo. Neapgailestaus ir dėl vienos nakties, kurią praleido jos glėbyje, paniręs taip giliai į ją, kad kone pamiršo, kas esąs.

Kelias palaimingas valandas Liusija Anturi, kaimynų duktė, kurią jis tai atstumdavo, tai lepindavo prielankumu, stulbinamomis mėlynomis, širdį atspindinčiomis akimis privertė pamiršti nuolat jį kamavusį pyktį, skausmą ir tuštumą.

Paskui jis paspruko jai dar miegant ir grįžo į gyvenimą Niujorke, vėl tapo ryžtingu, tvirtu ir piktu vyru, koku visada buvo, nes, po velnių, nenorėjo pamiršti.

Net vieną naktį.

Dar labiau nenustygdamas vietoje ir jausdamas viduje kylantį pažįstamą pyktį, Andželas atsisagstė marškinius. Neskubėdamas nusimaudys po karštu dušu. Kartais tai numalšindavo galvos skausmą, be to, vis turės ką veikti.

Jis jau vilkosi marškinius, kai įėjęs į miegamąjį sustojo kaip įbestas. Šalia lovos stovėjo kibirėlis ledukų su šampano buteliu... ir moteris.

Išvydusi priešais save pusnuogį vyrą, Liusija sustingo ir prispaudė prie besidaužančios širdies tris ką tik išskalbtus rankšluosčius.

Andželas.

Ji visada žinojo, kad kada nors vėl jį susitiks ir vydavo absurdiškas romantiškas fantazijas apie tai, kaip tai įvyks. Tai buvo kvailos mergaitiškos svajonės. Tačiau taip ji nesielgė jau daugelį metų ir niekada neįsivaizdavo šito.

Kad susidurs su juo neperspėta, visiškai nepasirengusi...

Liusija girdėjo kalbas, kad jis grįžo į Siciliją, bet manė, jog tai kaip visada tik paskalos, ir nesitikėjo jo čia išvysti.

Pakako vieno žvilgsnio į jį suveltais plaukais ir prasegtais marškiniais, kad suprastų, jog Andželas jos nepažino. Tuo tarpu Liusija per kelias sekundes iš naujo patyrė visas nuostabias ir kančios kupinas akimirkas, tos prieš septynerius metus kartu praleistos nakties, vėl juto švelnios jo odos prisilietimą, beviltiškai prie burnos besispaudžiančias lūpas.

Akivaizdu, kad tokios mintys jo galvoje nešmėkščiojo. Jis prisimerkė, suspaudė lūpas, atrodė piktas. Tą išraišką ji pažinojo, nes, dievaži, neramios vaikystės metais matė ją daugybę kartų.

Tačiau net supykęs jis buvo gražus – gražiausias vyras, kokį jai teko pažinoti.

Pažinoti ir mylėti.

Nurijusi seiles, ji nustūmė šalin trikdančią mintį. Andželo ji nematė septynerius metus. Liusija jo jau nebemyli ir žinojo, kad jis niekada nemylėjo jos.

Žinoma, po tiek laiko jai neturėtų būti skaudu, tačiau tą neatsargią akimirką, spoksodama į jį, į prasegtus marškinius, atidengiančius tvirtą plaučių bronzinę krūtinę, ji suprato, kad vis dar skauda.

Andželas kilstelėjo antakį – suirzęs, laukiantis. Ko? Atsiprašymo? Ar jis tikėjosi, kad ji sumikčios kaip gera kambarinė ir nukulniuos šalin?

Joje grūmėsi du giliai įsišakniję troškimai. Viena vertus, ji norėjo Andželui Korečiui tiksliai išsakyti savo nuomonę apie jį, prieš septynerius metus pasprukusį iš jos lovos. Tačiau Liusija net nežinojo, kokia ta nuomonė, nes Andželą siejo su daugybe dalykų. Aistra ir neviltimi. Viltimi ir neapykanta. Meile ir netektimi.

Bet koku atveju protingiausia būtų išeiti iš kambario, kol jis jos nepažino, kol neprireikė ištartai siaubingai nesmagių susitikimo žodžių. Gal jie ir vaikystės draugai, gal jis jos pirmasis ir vie-

nintelis meilužis, bet ji jam nieko nereiškia ir niekada nereišké – tokios gėdos šiąnakt ji nenorėjo prisiminti.

– Atsiprašau, – ištarė ji nunarinusi galvą, kad plaukai užkristų ant veido. – Kaip tik ruošiau Jūsų kambarį nakčiai. Netrukdysiu.

Ji pajudėjo vis dar nuleista galva, neapkęsdama skausmo, atsivėrusio po šio trumpo siaubingo susidūrimo. Su tuo skausmu ji gyveno taip ilgai, kad jo nebejuto, susitaikė, kaip kad prisitaikoma netekus galūnės arba įgijus nepanaikinamą randą. Tačiau dabar, atsinaus Andželo akivaizdoje, ji pajuto, kaip skausmas tvinkčiodamas atgyja, ir kelias sekundes pykdama ant savęs turėjo tramdyti ašaras.

Liusija jau ėjo pro Andželą, kai jo delnas suėmė jos ranką ir ji taip smarkiai krūptelėjo, kad vos nesuklupo.

– Palauk.

Ji sustingo – širdis daužėsi, krūtinę surakino. Andželas paleido jos ranką ir nuėjo lovos link.

– Žinai, aš švenčiu, – ištarė jis, bet neatrodė, kad džiūgautų. Kalbėjo kaip visada sardoniskai ir ciniškai. Liusija, atsukusi jam nugarą ir nukreipusi veidą šalin, įsitempė. Jis jos dar nepažino – tai suvokus, ją lygiai tiek pat apėmė palengvėjimas

ir gilus nusivylimas.

- Gal atšvęskime kartu? - tęsė jis įsakmiai ir ji sustingo. Štai kuo jis tapo? Vyru, besikabinėjančiu prie kambarinių? - Tik išgersime, - paaiškino Andželas ir atkimšo butelį šampano, visada atnešamo į numerį viršutiniame aukšte. Jis kalbėjo atsainiai ir linksmai. - Kadangi nieko daugiau nėra.

Sustabarėjusi Liusija pamažu atsigręžė. Nežinojo, kaip elgtis. Ką sakyti. Šitai tęsiasi per ilgai, kad galėtų toliau apsimesti jo nepažįstanti, tačiau...

Galbūt dabar ji jam ir yra nepažįstamoji.

Nutaisęs rūškaną išraišką, jis įpylė šampano į dvi krištolines taures. Kažkas tame užsklęstame niūriame veide pasiekė giliai joje tūnantį skausmą - skausmą, kurį ji taip sunkiai ir ilgai stengėsi pamiršti. Šitaip atrodydamas jis priminė jai tą dieną prieš septynerius metus, kai niūriai ir tuščiai spitrėdamas išdygo ant jos slenksčio ir lūžtančiu balsu prisipažino: *Jis mirė, Liusija. O aš nejaučiu nieko.*

Tuomet ji negalvojo, tiesiog įsitempė jį vidun, nusivedė į mažą apskurusią svetainę name, kuriame užaugo ir anuomet gyveno viena.

Taip ji pradėjo naktį, kuri amžiams pakeitė jos

gyvenimą.

Ji nurijo seiles, prisivertė kilstelėti smakrą ir pažvelgti jam į akis. Matė, jautė, kaip jis įsitempė vis dar ištiesęs ranką, ilgais plonais pirštais laikydamas taurę putojančio šampano.

- Gerai, Andželai, - tarė ji, laimė, tvirtu balsu. - Išgersiu su tavimi.

Andželas ištiesęs ranką sustingo. Kambaryje girdėjosi tik tyliai šnypščiantys, palei krištolinės taurės sienelės sproginėjantys šampano burbuliukai ir trūkšmingas jo kvėpavimas.

Liusija.

Kaip galėjo jos neatpažinti? Kaipgi neatpažino jos, vos išvydęs numeryje? Pirmoji mintis, dabar perskrodusi jo smegenis, buvo visiškai nesvarbus suvokimas, kokios mėlynos jos akys, kokios jos ryškios tamsių plaukų ir rusvos odos fone. Kokios plačios, skaidrios ir atviros visada būdavo - atviros jam.

Tam skaudžiai maloniam prisiminimui ant kulnų lipo kur kas kartesnis suvokimas, o kartu su juo kilo įniršis....